

ORDE VAN DE LOTUS
SCHIMMENDRIFT

Colofon

ISBN: 978 90 8954 358 5

1e druk 2011

© 2011 Genie Janee

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

Vele namen zijn bewust gekozen vanwege hun diepere betekenis.
Samenloop van omstandigheden in de huidige realiteit van de lezer is zonder
meer geen toeval, want toeval bestaat niet ...

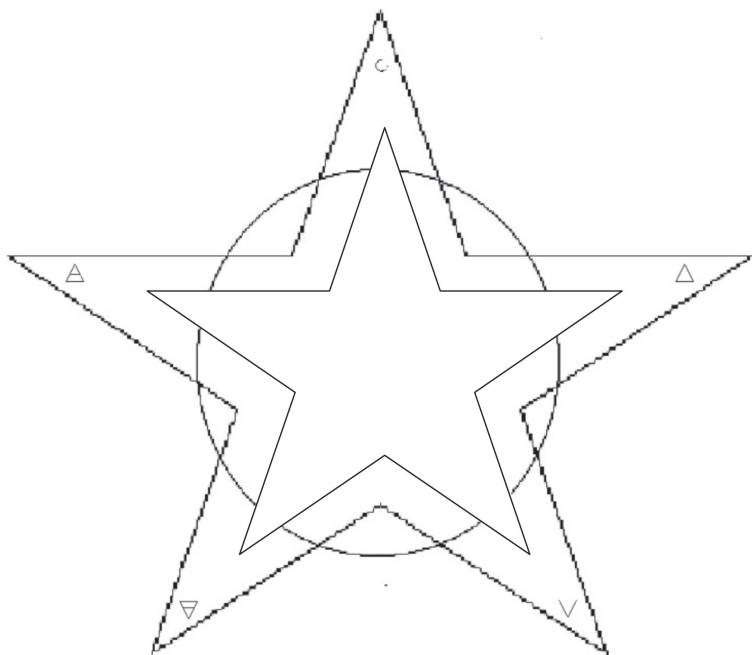
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een ge-
automatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand
schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other
means, without written permission from the author and the publisher.

ORDE VAN DE LOTUS

SCHIMMENDRIFT

OPGETEKEND DOOR GENIE JANEË

BOEK 2 - DEEL 3

Voor Frits

De enige monnik die ik ken
die in deze wereld past

Voorlopig verslag, genoteerd door Trimare,

1^e graad meester
Geschiedschrijver en bibliothecaris
Orde van de Lotus
te Yrialyn
district Rygh

5^e Aera, 2^e kwartjaar, 2^e maand.

Degenen die onze recente geschiedenis van nabij hebben meegemaakt overwegen wellicht dit ruwe verslag, dat ik in de haast heb opgetekend, terzijde te leggen. Degenen die dit niet hebben of, zoals ik, graag de gebeurtenissen nogmaals willen bestuderen, kunnen mijn pogingen deze voorlopige verslaglegging te maken wellicht waarderen. Mede in het geval ik het eind van de rit niet zou halen, zijn de gebeurtenissen toch redelijk neergezet.

De hele ellende begon toen onze jaarlijkse Ceremonie van de Uitnodiging werd verstoord door het ontploffen van onze bol. Het veroorzaakte, wat wij noemen, een omkering: alle opgeladen energie kwam in één stoot vrij en veroorzaakte chaos. Iedereen in het dorp raakte door de negativiteit bedolven, de sfeer bedrukte onze harten en we verloren bijna de moed om door te gaan; elke steen die we vonden trok de levensenergie uit ons en dreef ons de verdwaasdheid in. Het was een bende: de lente bleef uit en de mensen leden honger.

Ondertussen waren wij monniken nogal ontredderd omdat ons levensdoel was vernietigd en het kostte nogal wat pijn en moeite en veel geduld om het dorp 'draaiende' te houden, wat bemoeilijkt werd door de moord op onze molenaar en de vele berichtgevingen dat er vreemde verschijningen waren en voedsel, vee en kinderen zomaar verdwenen.

Geruchten kwamen ons ter ore, dat iemand van onze kristalresten amuletten had gemaakt. Een van onze wachters, Beas, nam het besluit om uit te zoeken wat er waar van was.

Onze Derano was het meest weerbaar van ons zessen en hij stapte in Si-Had'ls plaats om de brandhaarden te sussen en regelt sindsdien het bestuur – en heeft het er druk mee. Hij wierp zich op als scheidsrechter en zorgde voor een wankel evenwicht, waarop wij balanceren.

Si-Had'l zelf vertrok met Si-Mare naar onze tempelstad Axcaliri om verslag aan de Hoge Raad uit te brengen. Zij zijn echter door een

storm en een rivier, die spontaan van richting veranderde, van de weg geraakt. Zij ontmoetten twee mensen die hen naar hun woonplaats hoog in de bergen hebben geleid en hielpen hen op weg om hun reisdoel te bereiken. Deze mensen doen dat nog, voor zover ik weet, en zoeken zelf de oorzaak van de verlegging van de rivier. Voor zover ik het begrepen heb, zullen daar op het knelpunt met onze broeders hun wegen scheiden.

Ma-Nander, ons jongste lid van de Orde, werd ondertussen goed ziek. Hij had op een nogal onvoorzichtige manier een boek geopend en brandde zich aan het gif dat in het slot zat. Het is ons, met behulp van onze smid, gelukt om dat gevaar te doen keren, echter: hij raakte korte tijd in een coma en heeft sindsdien vreemde vermogens. Ikzelf, ondergetekende, heb een deel van zijn coma meegemaakt, ben erin opgezogen geweest en heb een vreemde maar intrigerende reis naar het verleden gemaakt, alwaar ik Gerand heb gezien, de jonge leerling van Sandre, die op onbekende wijze in Ma-Nander is terechtgekomen (misschien wel door die rare coma, bedenk ik me nu).

Afijn. Deze Sandre en Gerand werden in hun vlucht naar het toenmalige Axcaliri, aan het begin van onze aeratelling, achtervolgd door een duistere monnik, Varante genaamd. Wees gewaarschuwd: hij is terug! We weten niet veel van hem, behalve dat hij in de molenaarshuid is gekropen – met wiens lijk hij overigens doodleuk aan de wandel is gegaan. Vraag me niet hoe, dat is mijn terrein niet – en die dingen die we van Leon, de leerling-smid hebben gehoord, en dat wat we in de boeken van Gerand hebben gelezen, boeken die alleen Ma-Nander met het speciaal voor hem gemaakte zegel kan openen. Vraag ons niet hoe dat slot werkt, die kennis gaat ons intellect ver te boven.

Er was nogal wat onmin over deze boeken, omdat ze in een gesloten kast werden bewaard en volgens overlevering duistere zaken bevatten. Ik geloofde daar niet in, Si-Brandi ook niet. Ik wilde ze natuurlijk graag inzien en dat is uiteindelijk gelukt omdat we moesten weten hoe het hart van de Lotus, het dak in onze tempel, gemaakt moest worden.

Ma-Nander helpt me met de vertalingen, het is in oude runen opgeschreven.

Van Beas is dankzij Ma-Nander bekend dat hij zich in het zuiden ophoudt, ergens in Myoni, en af en toe aanloopt bij de familie van de molenaar. Elane, de molenaarsweduwe, is daar ook met haar twee kinderen. Afijn, Beas infiltreerde in een bende die vermoedelijk iets met onze stenen van doen heeft gehad en, als ik het zeggen mag,

waarvan ik vermoed dat ze meer over de moord op onze molenaar weten. Ma-Nander trof hem een keer 's nachts met zijn vreemde vermogen aan en vertelde dat hij met een onderzoek bezig was en sindsdien een hond schijnt te hebben. Vindt Si-Brandi leuk!

Onze andere wachter, Hereal, is daar ook ergens, op doorreis, terwijl hij werd geacht direct na het afleveren van Elane naar huis terug te keren. Hij besloot echter in het belang van de Orde een zijweg in te slaan om naar iemand op zoek te gaan.

Tussen dit alles door was er ook reden voor vreugde: wij hebben wonderwel een meisje in ons midden, Marinde, de dochter van onze huishoudster Linde en natuurwachter Bender. Dit meisje bleek in staat met de resten van het kristal te werken en zij is erin geslaagd een redelijk deel weer in elkaar te passen. We weten intussen ook, dankzij de reis van Si-Mare en Si-Had'l, dat we middels deze kristalstenen met elkaar kunnen communiceren!

Wij leren vele nieuwe dingen en bereiken inzichten van dingen waarvan we het bestaan niet wisten. We begrijpen hoe de energiestromen op elkaar inwerken, wat het bij ons teweegbrengt en wat de gevolgen van de omkering zijn. Het laat ons de schaduwkanten van onszelf zien.

Al met al staan we er momenteel niet slecht voor.

Si-Brandi heeft een lichte inzinking gehad, maar daar is hij weer bovenop gekomen. Het leiderschap drukt hem zwaar, dat is zeker; ik zou zijn plaats ook voor geen goud in willen nemen.

In dienst van de Lotus, uw dienaar,

Trimare Deloton

Dag 57

*Wees gewezen op het wezen
dat niet is bewezen
dat je wezen er altijd is geweest.*

Si-Jindre-El

Nadat Si-Brandi verkwikt wakker was geworden en hij zich had aangekleed, merkte hij dat zijn maag ontevreden knorde. Hij haastte zich naar de keuken waar hij een snelle hap klaarmaakte, kokend water over zijn kruiden goot en daarna rap met zijn bord en hete mok de andere monniken in Trimares werkkamer opzocht.

Slechts zijn oude vriend Trimare zat er, zoals gewoonlijk over een boek gebogen met zijn hand op een stuk papier waarop hij met kleine letters aantekeningen had geschreven. Zoals gewoonlijk aanvaardde Trimare dat hij zich naast hem neerzette, zonder dat hij zich liet afleiden van zijn inspanningen om een moeilijk stuk te vertalen. Hij uitte slechts een brom, zonder op te kijken, ten teken dat hij was opgemerkt.

Si-Brandi schikte zich erin. Het had iets geruststellends dat de dagelijkse activiteiten op een normale wijze werden voortgezet, ook al had hij er zelf even helemaal buiten gestaan. Zolang Trimare in zijn werk verdiept was kon de wereld er nog niet zó slecht aan toe zijn. De chaos in zijn eigen hoofd leek na zijn nachtelijke avontuur in de tempel geheel verdwenen en daarmee de drang om het keurig te willen ordenen. Zo bij zijn oude makker te zitten, terwijl hij driftig tekens, krassen, lijnen en woorden tekende, was een klein universum op zich waarbinnen alles wat er buiten deze kamer gebeurde veilig kon worden buitengesloten. *Niet bezig zijn met alle dreigingen die buiten dit huis kunnen plaatsvinden... heerlijk.*

Terwijl hij kauwde zakte hij lekker ontspannen onderuit op de stoel, *nog even nergens aan herinnerd worden*, tot hij ook mentaal klaar was om naar zijn oude vriend te luisteren, die ongetwijfeld binnen een paar minuten verslag zou doen van zijn laatste ontdekking.

Althans, dat verwachtte hij van hem. Omdat het uitbleef, stelde hij na een tijd gewacht te hebben zijn brandende vraag.

'Wat is het nieuws dat je me moest vertellen, Tri?' vroeg hij, ervan uitgaand dat het over een geschreven passage uit een van de boeken zou gaan.

De monnik keek afwezig naar zijn papier en zwaaide met zijn hand alsof hij moeite had om te beginnen, slikte en knikte, opende zijn mond om wat te zeggen, doch voordat hij antwoord kon geven onderbrak een hard ritmisch geklop het komende gesprek. Si-Brandi

stond zuchtend op om de deur te openen. *Dan zo meteen maar*, dacht hij, zich ondertussen afvragend wat Linde wilde. Hij ging er tenminste van uit dat zij het was, Derano en Ma-Nander zouden gewoon naar binnen zijn gelopen.

Het was Linde niet, maar haar dochter. Blij verrast riep hij: 'Marinde.'

Het meisje hipte wat heen en weer en wrong zenuwachtig haar handen. 'Ik wil u niet storen, Meester Si, maar heeft u mijn moeder gezien?'

Terwijl Si-Brandi zijn hoofd schudde keek hij Trimare aan, die toen pas verstoord van zijn aantekeningen opkeek. Hij wist het niet, gaf hij met zijn blik aan.

'Ze zal zo wel thuiskomen,' bromde zijn vriend. 'Ze is vast even naar het dorp gegaan. Is het geen marktdag vandaag?'

Het meisje knikte. 'Ja, meester Trimare, ik hoop het.'

'Zeg eens, Marinde,' vroeg hij, 'kom je weer thuis wonen?'

Deze vraag herinnerde Si-Brandi eraan dat Marinde een tijdje bij Carmine op de boerderij was gaan wonen. Ma-Nander had beloofd te proberen haar over te halen om naar het Voorhuis terug te keren zodat ze aan de bol kon werken. Het herstellen van het kristal had natuurlijk stilgelegd.

Het kind knikte. 'Eerst zoek ik mamma.'

Trimare knikte en schreef al weer onverstoord door. 'Ma-Nander heeft ons verteld over je ontmoeting gisteren met Si-Had'l en Si-Mare,' merkte hij in de gauwigheid nog even op.

Si-Brandi's ogen sperden wijd open. 'Wil je ons excuseren, meisje? Deze heer hier heeft mij wat uit te leggen.'

'Goed. Ik vraag het mijn vader wel.'

Zodra ze zich uit de werkkamer had teruggetrokken en hij de deur zorgvuldig achter haar gesloten had, ging hij wijdbeens met de armen over elkaar voor Trimare staan. De tijd om zich weer met de gang van zaken te bemoeien was eerder aangebroken dan hij had gewenst.

'Ben je soms weer wat vergeten mij te vertellen, Tri?' vroeg hij bars.

'Nee, dat was al het nieuws,' zei Trimare droog.

'Pappa, weet jij waar mamma is?'

Bender, de natuurwachter die de hele dag in het woud had doorgebracht, keek verrast op van zijn werk en keek in de richting waar de vraag vandaan kwam. Zijn dochter Marinde stond met een ongeruste blik tegen een boom aangeleund, wachtend tot hij antwoord zou geven.

Hij haalde zijn schouders op en lachte. 'Boodschappen doen mis-schien?'

'Ze was vanmorgen vroeg al weg en ze had allang thuis moeten zijn, het is al bijna etenstijd.'

Bender sloeg snel zijn bijl in de boomstam, die dwars over het pad gevallen was, stapte eroverheen en tilde zijn dochter op. 'Tjonge, jij bent zwaar geworden.'

Het meisje giechelde. 'Toe nou pap, ik ben geen klein kind meer, ik ben al twaalf!'

'Nee, dat is waar,' verzuchtte hij en liet haar met een plofje op de grond neerkomen.

'Was jij niet bij Carmine aan de logeer?'

'Oh, dat. Daar ben ik overheen.'

Bender trok zijn wenkbrauw op. 'Nou goed dan, ik weet niet of ik dat geloven moet, maar als jij dat zegt ben ik de laatste om erte-genin te gaan.'

'Pap, er is iets mis met mamma,' zei ze ernstig, haar grote ogen de zijne zoekend. 'Gaan jullie uit elkaar?'

De onverwachte vraag deed hem opnieuw lachen. 'Nee hoor, hoe kom je erbij?'

'Ik weet wat er tussen jullie is gebeurd en dat Lyliane mijn halfzusje is. Ze is vast daarom weggegaan, omdat jij meer om Elane geeft dan om haar.'

Bender wist zich acuut geen houding te geven en keek van haar weg. 'Waarom denk je dat?'

Marinde zuchtte diep. 'Ma-Nander... hij heeft mij geholpen te begrijpen wat ik in die droom gezien heb en ik heb Elane ook door-voeld.'

'Doorvoeld? Wat bedoel je?'

'Nou, precies wat ik zeg,' zei ze ongeduldig. 'Ik was haar.'

Bender onderdrukte de rilling over zijn rug. 'Leg uit.'

'Ik weet nu niet alleen dat ik een zusje heb, maar dat Elane erg verdrietig was dat ze niet bij je kon blijven. Ik weet ook dat zij mamma geen pijn wilde doen. Wat jij hebt gedaan is verkeerd.'

Het deed Bender pijn zijn dochter zo te horen en hij voelde de drang opkomen om zich te verdedigen, maar slikte de woorden weg en liet zijn dochter praten.

'Verder snap ik er niet veel van, behalve dat ik denk dat het jouw schuld is dat ze boos is.'

'Je moeder trekt vanzelf weer bij, ze heeft het erg zwaar, vooral nu jij haar niet kan helpen.'

'Maar jij had haar nooit mogen troosten.'

Bender keek haar schuldbewust aan. *Wanneer ben jij zo wijs geworden?*

'Pappa, ik ben bang dat je niet meer van mamma houdt.'

'Dat is niet waar, ik hou meer van je moeder en van jou dan van iemand anders in mijn leven. Hoe het heeft kunnen gebeuren en wat er tussen Elane en mij is gebeurd weet ik nog steeds niet, maar geen van ons allen heeft het echt gewild. Ik weet dat ik je moeder er veel verdriet mee gedaan heb, maar we hebben het weer goedgemaakt en Elane is weg.'

'Toch had je het niet mogen doen. Ik maak me zorgen over mamma.'

Bender keek zijn dochter nadenkend aan. *Jij snapt er niet veel van, zeg je. Volgens mij snap je het heel goed.*

Hij wist niet hoe hij zich moest verdedigen, daarom besloot hij, zonder te veel van zijn emoties te laten zien, toe te geven en zei:

'Je hebt gelijk. Ik weet dat het geen excuus is, maar we doen allemaal weleens stomme dingen, die we niet zo bedoelen.'

Marinde keek haar vader strak aan en knikte. Even zag hij de volwassen vrouw in haar. *Ze lijkt zo precies op haar moeder, net zo ondoorgrondelijk.*

Hij haalde demonstratief adem. 'Je moeder zal straks wel terugkomen. Ze zit vast bij Carmine.'

'Daar ben ik al geweest. Ze wilde het eerst niet zeggen, maar ik zag dat er wat mis was. Zij vertelde dat mamma gisteren al overstuur was en boos is weggelopen. Ze wou niet vertellen waarom, en nou is Mallootje ook nog weg.'

'Die komt wel weer terug,' probeerde hij haar te troosten.

'Wie, mamma of Mallootje?'

'Beiden,' zei Bender. 'Kom, het zal allemaal wel meevallen. Je moeder wilde vast even alleen zijn. We hebben allemaal zo nu en dan

wat tijd nodig om over de dingen na te denken.'

'Ja, dat is waar,' zei het kind dramatisch.

Bender bedwong de opkomende lach en stak zijn hand naar haar uit. 'Als het te lang duurt ga ik haar zoeken en als ik haar dan gevonden heb, beloof ik je dat we haar samen lekker zullen verwenen. Dat heeft ze wel verdiend.'

'Goed pappa.'

Marinde pakte aarzelend zijn hand beet en terwijl ze samen het pad afliepen dat naar het woud voerde, constateerde Bender opgelucht dat zijn meisje nog steeds een meisje was.

Na zijn ochtendbezoek aan de schout was Hereal naar de herberg teruggekeerd om de verdwazing, waar hij nog steeds last van had, van zich af te slapen. Hij vroeg de waard hem op het vierde mid-daguur te wekken en tegen de tijd dat deze op zijn deur bonkte en hij moeizaam zijn ogen opende, was de werking van de hoeveelheid drank, die hij de halve nacht op het schip had verslonden, nog steeds niet uitgewerkt.

Hij hees zich gedisciplineerd uit het bed om naar het kantoor van de brigadier te gaan; hij had weinig trek om nog een dag in deze stad te blijven. Daar aangekomen vertelde hij de agent over zijn ontmoeting met Hecter en Ismae, de twee neven die na zijn bezoek aan de herberg van Chivy hadden geprobeerd hem te overvallen. Niet dat het hen gelukt was, hij had ze met gemak overmeesterd en ze gebonden achtergelaten.

De brigadier was vooral in de worstjes geïnteresseerd geweest, die dollemanskruid hadden bevat, hoeveel wist hij niet. Ze waren er sterk genoeg mee gekruid om een sterke man als de premiejager Harcon, die achter Beas aanzat, of liever gezegd achter zijn neef Yde, te vellen. Hereal had er slechts een klein hapje van genomen, maar dat was al genoeg om zijn maag te doen omdraaien. Meer wist hij niet, op het feit na dat de herbergier de worstjes bij het ontbijt had geserveerd. Hereal mocht weer gaan en hij was er blij om.

Hij was net op weg naar de herberg om een hapje te eten en zijn bed weer op te zoeken, toen hij werd aangeropen.

'Wacht even,' riep iemand buiten adem.

Hereal bleef abrupt stilstaan en keek verbaasd om naar de jonge vrouw Rae, met de groene ogen die hij niet had verwacht nog eens te zien. Ze riep onmiddellijk de herinnering aan haar bezoekje van vanmorgen op: ze was gekomen om hem te bedanken omdat hij haar de avond tevoren van haar halfbroer had gered. Het had hem zelf een houw van een mes op zijn schouder opgeleverd, een wond die door de scheepschirurgijn was dichtgenaaid. Deze 'reparatie' ging gepaard met het overvloedig schenken van brandwater, een venijnig drankje met een hoog alcoholgehalte. Het had niet veel gescheeld of Hereal was spontaan mee uitgevaren.

Haar vroege bezoekje had hem bepaald niet koud gelaten en half om half gaf hij de schuld daarvan aan de drank. Toch liet haar verschijning hem ook nu niet onberoerd. Ze was een mooie vrouw en alleen al het horen van haar sensuele stem riep verlangen op. *Blijkbaar is de drank toch nog niet helemaal uitgewerkt...*

Rae zwaaide hevig, terwijl ze zijn stevige pas probeerde bij te houden.

'Ben je mij gevolgd?' vroeg hij verbaasd.

'Ik ben mijn leven in Ghondra niet meer veilig. Als u dat goedvindt wil ik met u meereizen,' hijgde ze.

'Als dat echt zo is loop je nu een risico door naar mij toe te komen,' zei hij droog.

'Dat weet ik, maar dit is belangrijk,' zei ze zelfverzekerd.

Hij staaarde ietwat verlegen in die kijkers die hem smekend aankeken. Moeizaam trok hij zich ervan los.

'En je werk dan? Je kan toch niet zomaar vertrekken? Wat zegt je baas ervan?'

'Mijn baas vindt het een slim idee als ik met u meega. Hij en Rico zijn de beste kerels, maar zij zullen niet in staat zijn mij constant te beschermen en hier voel ik mij gevangen.'

'Ik ga nog niet. Ik moet eerst hier nog het een en ander doen en dan ga ik door naar huis.'

Met een lach zwaaide ze een kleine koffer omhoog. 'Maakt niet uit, ik ga wel met u mee.'

Hereal aarzelde. 'Wat geeft jou de indruk dat ik dat wil?'

'Ik heb het vanmorgen bij u gevoeld,' zei ze schalks en wreef zacht met haar hand over zijn borst. Haar verleidelijke stem dreef een mistige wolk door zijn toch al niet wakkere brein. 'Ik heb nog nooit een man als u ontmoet, zo sterk en rechtschapen.'

'Zeg maar jij, zo voornaam ben ik niet.'

Met een handige beweging trok ze de veter van zijn hemd los en krioeelde ze zacht over zijn harige borst, haar mond dicht bij de zijne. Haar geur werkte bedwelmend op hem in en het zachte gekriebel wakkerde een verlangen in hem aan. Waar haar hand zijn huid aanraakte voelde hij de warmte ervan, een verlokking oproepend die geen verzet duldde. Het gevoel schoot onmiddellijk door zijn onderbuik en hij vergat kortstondig wat hij van plan was. Zodra ze zijn huid losliet bleef er een lege plaats achter die lang na tintelde.

'Ik wil bij jou zijn,' fluisterde ze zacht in zijn oor. Licht in zijn hoofd en niet langer in staat weerstand te bieden, haakte hij zijn hand om haar nek en woelde in haar krullen. Het zijdezachte haar gleed

door zijn vingers en met een onbeheerste ruk trok hij haar mond naar hem toe. Blootgesteld aan de zoete smaak van verlangen trok hij haar kreunend tegen zich aan, zijn heup gespannen tegen haar buik, en zij beantwoordde woordeloos zijn roep.

Dronken liet hij zich met haar meevoeren tot haar handen op zijn schouder over de wond klauwden en hij door de stekende pijn ineens ontnuchterde.

Wauw, paardenvijgen, wagensmeer, ik moet aan iets anders denken... Wacht eens even. Hij kreeg door wat ze deed.

'Het lijkt mij geen goed idee,' zei hij, terwijl hij haar losliet en bars haar handen greep en haar op afstand hield.

'Waarom dan niet? Ik zal een goede vrouw voor je zijn.' Opnieuw boog ze naar hem toe.

'Hoe verleidelijk je ook bent, om deze reden wil ik je niet,' zei hij bot en duwde haar ferm van zich af. 'Ik zou je bijna van hoererie verdennen.'

'Ik begrijp het, je hebt al een vrouw. Het spijt me.' Ze beet op haar lip en keek hem oprecht schuldig aan.

'Nee, ik heb geen vrouw. Daar draait het niet om. Je weet wat je wilt en zoals je je gedraagt lijkt het erop dat je goed getraind bent. Geen wonder dat je stiefvader en broer jou als bron van inkomsten zien. Zij kunnen genoeg bezwaar hebben dat je er met een wildvreemde vandoor gaat.'

'Dat is vals,' pruilde ze gekwetst. 'Zo ben ik helemaal niet.'

'Zodra je broer in de gelegenheid is zal hij mij volgen om zijn wraakgevoelens recht te doen,' ging hij genadeloos door. 'Wat denk je dat hij doet als blijkt dat jij weg bent? Het is niet moeilijk om mij te volgen en hij heeft je steeds weer gevonden, nietwaar? Ik heb geen zin in nog meer problemen.'

Aan de teleurgestelde blik op haar gezicht las hij af dat hij raak had geschoten.

'Daar heb je best kans op,' gaf ze toe. 'Nou ja, als je niet wilt dat ik met je meega, moet ik maar iemand anders zoeken die wel bereid is mij te helpen.'

'Het is waar dat jij met iedereen mee kan, niet veel mannen zullen je weigeren.' *Zeker niet als ze net zoveel drank ophebben als ik; ik begin te snappen waarom het brandwater heet. Het duurt wel even voor het vuur geblust is.*

Hij kneep even zacht in haar vingers. 'Wie zegt jou dat ik te vertrouwen ben? Jij kent mij niet.'

'Je bent beter dan je denkt,' pruilde ze. 'Jij had gemakkelijk misbruik van mij kunnen maken...'

'Misbruik? Je biedt jezelf aan!'

'Ja, en jij had erop in kunnen gaan, maar je deed het niet.'

Ik wil het wel, schoot er door hem heen.

Door die gedachte werd hem haar bedoeling ineens duidelijk.

'Dus dit was een soort test?' zei hij verbluft en liet haar los.

Rae knikte spijtig. 'Ja en nee. Ik zal het wel toegeven, ik voel me echt tot je aangetrokken en ik wilde zeker van je zijn.'

'Niet zo slim. Ik zou nooit zeker zijn of je meegaat om mij, of omdat ik enkel een uitweg bied. Ik hou niet van oneerlijke vrouwen.'

'Je hebt gelijk, ik heb me schandelijk gedragen,' zei ze zacht en liep van hem weg.

Hereal zwichtte op slag. De plotseling oploeiende passie had hem niet onaangenaam verrast en ook al weet hij het aan de alcohol, het idee om deze mooie vrouw zomaar te laten gaan zonder haar een kans te geven, leek hem zonder meer dom.

Misschien is ze oprecht, misschien niet, buitenom dat ik een idioot zou zijn niet aan te nemen wat ze mij te bieden heeft. Het is mogelijk dat haar broer vrienden heeft, ook al heb ik nu de neiging dat te betwijfelen. Misschien dacht hij het alleen af te kunnen en het scheelde niet veel of het was hem gelukt. In ieder geval kan ik haar niet zo achterlaten.

'Wacht eens even,' hield hij haar tegen.

De vrouw draaide zich om, liep een paar passen naar hem terug en keek hem verwachtingsvol aan.

Hij stond op het punt haar te zeggen dat ze voorlopig niets te vrezen had, maar deed het niet. In plaats daarvan besloot hij haar nog even in het ongewisse te laten en zei luchtig: 'Ik ben de beroerdste niet, ik zal je een voorstel doen. Als je zelf vervoer regelt dan zal ik je wel op weg helpen.'

Opgewonden gaf Rae hem spontaan nog een zoen. 'Dank je, dank je wel.'

'Je hebt tot morgen de tijd om je spullen bij elkaar te halen. Als je klaar bent, kom dan naar de herberg. Bij het eerste licht rijden we uit.'

'Morgen, je ging toch vandaag al?'

'Het is me te warm om te reizen.' Hij zei maar niet dat zijn hoofd tolde en hij eerst wat ging bijslapen om de resterende drank uit zijn lijf te werken. Misschien dat hij het dan weer wat helderder kon zien. Hij was niet gewend om spontaan te handelen, dat was meer de stijl van Beas. Zeggen dat hij er spijt van had kon hij niet want dat had hij niet, al had hij geen idee waar hij zich mee in zou laten. Hij begon iets te begrijpen van de opwindings die uit de ogen van

zijn vriend straalde als hij zich weer eens iets in zijn hoofd haalde en ervoor ging. Zijn eigen karakter was veel behoudender, op het voorzichtige af, al gaf hij de schuld aan het brandwater dat de remmen losser maakte.

Rae merkte zo te zien niets van zijn gedachten, die hij, getraind als hij was, achter een gesloten gezicht hield.

Opgetogen hield ze haar kleine reiskoffer omhoog en tikte erop.

'Dit is mijn enige bezit.'

Hoofdschuddend vervolgde Hereal zijn weg naar de herberg. *Ik zie wel wat ervan komt.*

Trimare sloeg het boek dicht, graaide zijn aantekeningen bij elkaar en rende op een sukkeldrafje door de hal naar Si-Brandi's werkkamer. 'Ik begrijp hoe het in elkaar zit,' riep hij naar binnen, nadat hij de deur openzwaaide.

Hij verwachtte zijn vriend daar aan te treffen, die nadat hij verslag had gedaan van de ontmoeting van Si-Had'l en Si-Mare had aangegeven dat hij die middag zijn werkkamer voor zichzelf wilde hebben om het te overdenken. Trimare vond dat een redelijk verzoek, het was trouwens zijn beurt om die middag de bibliotheek te bemannen. Er konden altijd dorpelingen een boek komen lenen en dan mocht de ruimte niet onbeheerd zijn. Trimare deed het graag. Het gaf hem de gelegenheid om ongestoord zijn notities te ordenen.

De kamer was leeg. Snel sloot hij de deur en dacht even na. Het was heel stil in huis. *Misschien is hij in de tempel of ligt hij in bed of is hij bij Leon, of werkt hij in de tuin.*

De monnik stoof de trap op. Hij klopte zacht op de deur van de kamer waar de smidsleerling voorlopig was ondergebracht, nadat hij onder druk van Ma-Nander onder diens verhoor was bezweken.

'Neem me niet kwalijk dat ik je stoort,' zei Trimare.

De gestalte in het bed tilde zijn hoofd iets op. 'Geeft niet, ik verveelde mij toch een beetje. Misschien heeft u iets te lezen voor mij?' Zijn stem klonk zwak.

'Mm, ja. Ik zal straks wel even kijken. Heb je voorkeuren?'

'Het klinkt wat vreemd, maar heeft u iets over gebouwen? Ik heb daar meer belangstelling voor dan voor de smeedkunst.'

Trimare knikte. Hij voelde medelijden voor de jongen, die net als zo velen in een beroep geduwd was door zijn nare vader.

'Ik zal zien wat ik voor je kan vinden,' zei hij voor hij de deur weer sloot. *Soms is het net of er iets niet klopt*, hamerde het in zijn achterhoofd. *Hij lijkt wat betreft zijn uiterlijk niet op zijn vader en ook niet op zijn moeder en zijn beroepskeuze is helemaal een raadsel. Brandeon zou nooit toestaan dat zijn zoon niet in het 'graan' zat, gezien zijn aantijging naar zijn jongste, Simeon, maar ja, dat is geen voorwaarde. Mijn ouders waren ook geen monniken.*

Met een zucht duwde hij de gedachte weg en klopte op de slaap-

kamerdeur van Si-Brandi. De kamer bleek leeg. *Dan blijven de tempel en de tuin over.*

Hij wilde net de trap afgaan op het moment dat hij vanuit de hal stemmen hoorde. Nieuwsgierig bleef hij staan luisteren tot een deur in het slot klikte. *Het zijn Bender en Marinde. Misschien weten zij waar Si-Brandi uithangt.*

Hij snelde naar beneden en schoot de keuken in.

Bij zijn binnenkomst draaide Bender zich om en vuurde direct zijn vraag op hem af: 'Tri, weet jij waar Linde is?'

De monnik bleef verbaasd staan en vergat terstond zijn eigen vraag. 'Linde? Nee, geen idee. Is ze er nog niet? Ik zou me er niet te druk over maken. Ze komt vast dadelijk wel thuis,' probeerde hij hen gerust te stellen.

'Ze had er al moeten zijn,' klaagde Marinde.

Hij zag de bezorgde trek om haar mond en zeeg naast haar aan de tafel neer. 'Hallo meid, hoe gaat het met je?'

'Het gaat wel,' wimpelde ze hem af. Ze keek naar Bender die in de kastjes rommelde. 'Ja die, pap.'

Hij trok er met een overdreven zwaai een pan uit en zette hem op het fornuis.

'Het wordt onderhand etenstijd en zo te zien er is nog niets gebeurd,' zei Bender. 'Ik stel voor Linde te verrassen en zelf een maal te bereiden.' Zijn hand greep naar de mand op het aanrecht.

'Nee pap, dat niet. Ik heb mijn buik vol van rabarber. Ik wil weleens wat anders eten.'

Bender keek haar bedenkelijk aan en stemde in. 'Goed, ga jij de voorraadkast dan maar in om te zien wat we kunnen maken.'

Met een zucht stond ze op, liep naar de bijkeuken en kwam met een grote pompoen terug. 'De laatste,' zei ze zonder enthousiasme. 'Hij schimmelt al.'

'Het is al een wonder dat deze nog goed is, zo laat in het seizoen,' knipoogde haar vader.

'Rabarber niet lekker?' vroeg Trimare met een lach.

'Ik denk dat mamma er net zo over dacht.' Ze wees op de door Carmine achtergelaten mand op het aanrecht, waar de stengels nog uitstaken. 'Als ik bij Gramma was gebleven had ik dat weer moeten eten. Dat was voor mij reden genoeg om vandaag weer naar huis terug te keren.'

'Ik snap het, ik ben er zelf ook niet dol op,' lachte de monnik. 'Kom maar hier, dan help ik je met snijden.'

Bender zette een schaal op de tafel. 'Waren er nog aardappels, Marinde?'